

CUPRINS

1	Depozitul	11
2	Sticlă spartă	23
3	Proiectul LEAF	33
4	Lesser Malling	46
5	Un avertisment	56
6	Șoapte	70
7	Omega Unu	83
8	Vopsea proaspătă	96
9	Știri locale	110
10	Organizația Nexus	125
11	Un musafir	138
12	Scăpat din ghearele focului	152
13	Povestea lui Matt	170
14	Știință și magie	185
15	Istorie nenaturală	203
16	Oase	221
17	Roodmas	234
18	Puteri întunecate	245
19	Poarta Corbului	254
20	Bărbatul din Peru	269

DEPOZITUL

Matt Freeman știa că face o greșeală.

Era sprijinit de un perete în gara Ipswich, purtând o haină gri, jeansi decolorați fără formă și teniși cu șireturi destrămate. Era ora șase după-amiaza, și trenul de Londra tocmai ajunsese. În spatele lui, navetiștii se luptau să iasă din gară. Strada era plină de mașini, taxiuri și pietoni care încercau toți să-și găsească drumul spre casă. Un semafor se schimbă de la roșu la verde, dar nimic nu se mișcă. Cineva apăsă pe claxon, și zgomotul izbucni, tăind aerul umed de seară. Matt îl auzi și privi în sus pentru puțin timp. El nu făcea parte din mulțime. Nu făcuse niciodată – și se gândea uneori că nici nu o să facă vreodată.

Doi bărbați cu umbrele trecură pe lângă el și îl priviră dezaprobat. Gândeau, probabil, că nu era bun de nimic. Felul în care stătea – aplecat în față, cu genunchii depărtați – îl făcea să pară cumva periculos și mai mare de paisprezece ani. Avea umeri lați, un corp musculos, bine dezvoltat și ochi albaștri

inteligenți. Era brunet, cu părul tuns foarte scurt. Dacă îi mai adăugai cinci ani, putea fi un fotbalist sau un model, sau, ca mulți alții, ambele.

Prenumele său era Matthew, dar se prezenta mereu Matt. De când belelele începuseră să se adune în viața lui, își folosisese numele de familie tot mai puțin până ce încetase să mai facă parte din el. Freeman era numele din registrul școlar și de pe lista de absențe și era un nume bine-cunoscut serviciilor sociale locale. Dar Matthew nu îl scria nicio dată și rareori îl pronunța. „Matt“ era suficient. Numele i se potrivea. La urma urmei, de când își putea aminti lumea îl călcăse în picioare.

Privi cum cei doi bărbați cu umbrele traversează podul și dispar în direcția centrului. Matt nu crescuse în Ipswich. Fusesse adus aici și ura locul acesta. În primul rând, nu-i plăcea pentru că nu era oraș. Era prea mic să fie socotit municipiu, dar nu avea nimic din farmecul unui sat sau al unui orașel. Era doar un centru comercial supradimensionat, cu aceleași magazine și supermarketuri pe care le vezi peste tot. Puteai înota la Piscinile Crown sau vedea filme la Multiplex, sau, dacă îți permiteai, existau o pârtie de schi artificială și o pistă de karting. Dar asta era tot. Nici măcar nu deținea o echipă de fotbal ca lumea.

Matt avea doar trei lire în buzunar, economisite de la ziare. Mai avea douăzeci acasă, ascunse într-o cutie sub pat. Avea nevoie de bani din același motiv ca oricare adolescent din Ipswich. Nu numai din cauză

că tenișii săi se rupeau și pentru că jocurile sale din Xbox erau vechi de șase luni. Bani însemnau putere. Bani îi dădeau independență. El nu avea deloc și se afla acolo în seara asta pentru că voia să aibă.

Dar își dorea deja să nu fi venit. Nu era bine. Ce prostie! De ce consimțise?

Se uită la ceas. Șase și zece minute. Aranjaseră să se întâlnească la fără un sfert. Ei bine, asta era suficient ca scuză. Se dezlipi de perete și se îndreptă spre intrarea în gară. Dar nu apucă să facă nici doi pași înainte ca un alt băiat mai în vârstă să apară de nicăieri, blocându-i calea.

– Pleci, Matt? întrebă băiatul.

– Credeam că nu vii, spuse Matt.

– A, da? De ce ai crezut asta?

Pentru că ai întârziat 25 de minute. Pentru că mi-e frig. Pentru că ești la fel de încredere precum un autobuz local. Asta voia să spună Matt. Dar cuvintele nu ieșeau. Strânse din umeri doar.

Celălalt băiat zâmbi. Se numea Kelvin și avea șaptesprezece ani, era înalt, blond, cu fața palidă și acnee. Purta haine scumpe, jeansi de marcă și o haină din piele moale. Chiar și la școală, Kelvin avea accesoriile cele mai scumpe.

– Am fost reținut, zise el.

Matt nu spuse nimic.

– Nu te-ai răzgândit, nu-i așa?

– Nu.

– Nu ai de ce să te îngrijorezi, Matt, colega. Va fi ușor. Charlie mi-a spus...

Charlie era fratele mai mare al lui Kelvin. Matt nu-l cunoștea, ceea ce nu era surprinzător. Charlie era la închisoare, într-o instituție pentru tineri delincvenți, chiar lângă Manchester. Kelvin nu vorbea prea des despre el. Dar Charlie auzise primul despre depozit.

Era la un sfert de oră de gară, într-o zonă industrială. Un depozit ticsit cu CD-uri, jocuri video și DVD-uri. Uimitor, dar nu avea sisteme de alarmă și era doar un singur agent de pază, un polițist la pensie, care moțâia mai tot timpul cu picioarele sus și capul îngropat în ziar. Charlie știa asta, pentru că un prieten de-al lui fusese acolo să repare ceva electric. După Charlie, puteai intra acolo cu o bucată de hârtie îndoită și ieși cu echipament în valoare de câteva sute de lire. Era floare la ureche, nu trebuia decât să întinzi mâna și să iei.

De asta aranjaseră cei doi să se întâlnească aici. Matt fusese de acord atunci când vorbiseră despre asta, dar în sufletul lui spera că poate Kelvin nu vorbea serios. Ei doi făcuseră multe lucruri împreună. Sub îndrumarea lui Kelvin, furaseră lucruri din magazine și odată plecaseră cu mașina cuiva. Dar Matt știa că asta era mult mai grav și ceva serios. Se făceau vinovați de intrare prin efracție. Furt. Infracțiune adevărată.

– Ești sigur în legătură cu asta? întrebă Matt.

– Bineînțeles că sunt sigur. Care e problema?

– Dacă ne prind...

– Nu ne vor prinde. Charlie spune că nu au nici măcar circuit intern de televiziune. Kelvin puse un picior pe perete. Matt observă că purta o pereche nouă de Nike. Se întreba adesea cum de își permitea Kelvin aceste haine. Acum se pare că știa. Hai, Matt, continuă Kelvin. Dacă ai de gând să fii un papă-lapte, nu sunt sigur că vreau să-mi pierd vremea cu tine. Care e problema?

O privire exasperată apărură pe fața lui Kelvin și în acel moment Matt știu că trebuia să meargă. Dacă nu mergea, își pierdea singurul prieten. Când Matt începuse să meargă la școala St. Edmund din Ipswich, Kelvin îl luase sub aripa sa protectoare. Unii copii credeau că Matt e ciudat. Alții încercau să-l ia peste picior. Kelvin îl ajuta să scape de ei. Și îi era de folos să-l aibă pe Kelvin la câteva uși distanță în Eastfield Terrace, acolo unde Matt locuia cu mătușa sa și partenerul acesteia. Când lucrurile deveneau cu adevărat rele, avea mereu unde merge. Și, trebuia să recunoască, era flatant să fie cu cineva cu trei ani mai mare decât el.

– Nu e mare scofală, spuse el. Vin.

Și cu asta gata. Decizia fusese luată. Matt încercase să înăbușe sentimentul crescând de frică. Kelvin îl bătu pe spate. Cei doi plecară împreună.

Întinericul veni foarte repede. Era sfârșitul lui martie, dar puține semne de primăvară. Plouase mult toată

luna și noaptea părea să vină prea devreme. În timp ce se apropiau de zona industrială, luminile de pe străzi se aprindeau, aruncând pete de lumină portocalie urâtă pe pământ. Zona era împrejmuată cu semne ce avertizau că este o proprietate privată, dar gardul era ruginit și plin de găuri, iar de barieră serveau doar iarba înaltă și buruienile ce creșteau peste tot acolo unde nu era asfalt. Pe deasupra, se întindeau linii de cale ferată, sus pe niște suporturi din cărămidă și, pe când cei doi băieți se apropiau încet, strecurându-se printre umbre, un tren trecu în drumul său spre Londra.

Era cam o duzină de clădiri. Unele aveau sigle pictate pe pereți: P de la Piele, mobilier de birou, J.B. Stryker Auto Engineering. Split & Polish Industrial Cleaning. Depozitul lui Kelvin nu prezenta vreo inscripție. Era lung, dreptunghiular, cu pereți din fier și un acoperiș din țiglă alunecoasă. Fusese construit ceva mai departe de celelalte, separat de acestea printr-un rând de lăzi cu sticle și o grămadă de cartoane și cauciucuri vechi. Nu era nimeni prin preajmă. Întreaga zonă părea pustie și uitată.

Intrarea principală în depozit – o ușă mare, glisantă – se afla în față. Nu erau ferestre, dar Kelvin îl duse pe Matt la o a doua ușă, în laterală. Cei doi se ghemuiau acum, mergând pe vârfuri prin întuneric. Matt încerca să se relaxeze, să se bucure de ce făceau. Era o aventură, nu-i așa? Și, într-o oră, aveau să râdă pe seama asta, cu buzunarele pline de bani.

Dar se simțea stingher și, când Kelvin băgă mâna în buzunar și scoase un cuțit, stomacul i se strânse și se făcu și mai rău.

– Pentru ce e ăla? șopti el.

– Nu te îngrijora. E doar ca să putem intra.

Kelvin băgă vârful lamei în crăpătura dintre ușă și cadrul acesteia și începu să se joace cu yala. Matt îl privea fără să spună nimic, sperând în secret că ușa nu se va deschide. Încuietoarea părea destul de sigură și părea cumva improbabil ca băiatul de șapte-sprezece ani să o poată deschide cu un cuțit doar. Dar apoi se auzi un clic și lumina invadă întunericul de afară, în timp ce ușa se deschise. Kelvin se dădu înapoi și Matt văzu că și acesta era surprins, deși încerca să nu o arate.

– Suntem înăuntru, spuse el.

Matt aprobă din cap. Pentru un moment, se întrebă dacă nu cumva Charlie avusese dreptate până la urmă. Poate că avea să fie ușor, așa cum spusese Kelvin.

Intrară pe ușă.

Înăuntru, depozitul era imens – mult mai mare decât se așteptase Matt. Când Kelvin îi vorbise despre loc, își imaginase doar câteva rafturi cu DVD-uri într-un spațiu gol. Dar părea nesfârșit, cu sute și sute de rafturi numerotate și împărțite în coridoare care formau un sistem complex, totul luminat de corpuri de iluminat imense ce atârnavă de lanțuri. Și, în afară de jocuri și DVD-uri, erau cutii cu

echipamente de calculator, dispozitive Game Boy, MP3-playere și chiar și telefoane mobile, toate ambalate în plastic, gata de livrare.

Matt privi în sus. Nu erau camere de supraveghere – exact cum spusese Kelvin.

– Ia-o înainte. Kelvin arată cu degetul. Caută lucrurile mici și scumpe. Ne întâlnim înapoi aici.

– De ce nu rămânem împreună?

– Nu te îngrijora, Matty. Nu plec fără tine!

Cei doi se despărțiră. Matt se trezi pe un coridor îngust cu DVD-uri de ambele părți. Tom Cruise, Johnny Depp, Brad Pitt... Toate figurile familiare din cele mai recente filme erau acolo. Se întinse și apucă un braț din acestea, fără măcar să se uite ce alesese. Era sigur că se aflau și lucruri mai scumpe în depozit, dar nu-i păsa. Voia doar să iasă de acolo.

Deodată, lucrurile o luară razna.

Începu cu un miros ce îi umplu deodată nările, venind de nicăieri.

Mirosul de pâine arsă.

Și o voce. „Haide, Matthew. O să întârziem.“

O undă de culoare. Un perete galben strălucitor. Dulapuri de bucătărie din pin. Un ceainic de forma unui ursuleț de jucărie.

Mirosul îi spusese că era ceva în neregulă, la fel ca atunci când un câine latră înainte ca pericolul să apară. Matt știa că era ciudat, dar nu-și pusese problema înainte. Era un dar... un fel de instinct. Un

avertisment. Dar de data aceasta venise prea târziu. Înainte să-și dea seama de ceea ce se întâmpla, o mână grea îi apăsă pe umăr, răsucindu-l, și o voce exclamă:

– Ce naiba crezi că faci?!

Matt simți cum brațele i se înmoaie, și DVD-urile se rostogolesc pe podea, zăngănind în jurul picioarelor sale. Se trezi privind spre un agent de pază și știu imediat că acesta nu era bătrânul pe care îl descrisese Kelvin. Acesta era un bărbat înalt, serios, îmbrăcat într-o uniformă neagră cu argintiu, cu un radiotransmițător atașat de un fel de toc pe pieptul lui. Bărbatul avea peste cincizeci de ani, dar arăta în formă, având constituția unui jucător de rugby.

– Poliția este deja în drum încoace, spuse el. Ai pornit alarma când ai deschis ușa aceea. Așa că nu încerca nimic.

Matt nu se putea mișca. Era prea șocat de apariția agentului. Inima îi bătea cu putere în piept, făcându-l să respire tot mai greu. Se simți deodată foarte mic.

– Cum te numești? Întrebă agentul.

Matt nu spusese nimic.

– Ești singur? De data aceasta, vocea fu mai blândă. Probabil că văzuse că Matt nu reprezenta un pericol pentru el. Câți sunteți?

Matt inspiră adânc.

– Eu...